

Sygn. akt III Kp 1036/10

Postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania

21 października 2010 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lidia Hojeńska

Protokolant: Edyta Makowska

Prokurator Prokuratury Okręgowej nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia- Śródmieścia z dnia 12 października 2010 roku, sygn. akt 3 Ds. 217/10 o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec **M. M. (1)**

na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **13 stycznia 2011 roku** tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia z dnia 28 lipca 2010 roku, sygn. akt II Kp 805/10 wobec **M. M. (1)**, s. K. i B. z domu S., urodz. (...) w O., podejrzanego o to, że:

I. w dniu 9 czerwca 2010 roku we W. doprowadził do stanu bezbronności R. P., poprzez przyłożenie jej do głowy przedmiotu wyglądem przypominającego broń oraz chwycenie za kark, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w łącznej kwocie 900 złotych na szkodę B. G.;

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

II. w dniu 22 grudnia 2009 roku we W. doprowadził do stanu bezbronności M. L. grożąc jej przedmiotem wyglądem przypominającym broń palną, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1800 złotych na szkodę M. M. (2);

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

III. w dniu 14 stycznia 2010 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, doprowadził do stanu bezbronności P. N. poprzez grożenie jej przedmiotem wyglądem przypominającym broń palną, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1700 złotych na szkodę A. i M. F.;

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

IV. w dniu 26 stycznia 2010 roku we W., doprowadził do stanu bezbronności J. P. (1) poprzez grożenie jej przedmiotem wyglądem przypominającym broń palną, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1160 złotych na szkodę M. P. oraz telefon komórkowy marki N. o wartości 600 złotych na szkodę J. P. (2);

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

V. w dniu 8 lutego 2010 roku we W. doprowadził do stanu bezbronności A. P., grożąc jej przedmiotem przypominającym broń palną oraz używając przemocy polegającej na popychaniu, wykręcaniu ręki oraz duszeniu, a następnie usiłował zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1070 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, czym działał na szkodę A. P. i R. M.;

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

VI. w dniu 22 lutego 2010 roku we W. doprowadził G. P. do stanu bezbronności poprzez przyłożenie jej do szyi noża i grożąc jej uszkodzeniem ciała lub utratą życia, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze w nieustalonej kwocie na szkodę G. P., lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na obronę pokrzywdzonej

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2010 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia zastosował wobec M. M. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

W toku dotychczasowych czynności procesowych w postępowaniu przygotowawczym m.in. dokonano oględzin miejsca zdarzenia, przeprowadzono dowody z zeznań świadków, powołano biegłych z zakresu daktyloskopii, traseologii i biologii.

W dalszym ciągu niezbędne jest jednak przeprowadzenie czynności procesowych, których nie można było dokonać we wcześniejszej fazie postępowania, w tym m.in. zachodzi konieczność uzyskania opinii powołanych w sprawie biegłych dotyczących śladów ujawnionych i zabezpieczonych na miejscach zdarzeń.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia, w ocenie Sądu Okręgowego, przekonanie, iż w dalszym ciągu istnieją przesłanki określone w art. 249 § 1 k.p.k. i 258 § 1 i § 2 k.p.k. uzasadniające potrzebę stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci wyników oględzin, przeszukań, zabezpieczonych dowodów rzeczowych, zeznań świadków, w tym pokrzywdzonych, jak również wyjaśnień podejrzanego, wskazuje, iż zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez M. M. (1) zarzucanych mu czynów.

Charakter stawianych podejrzanemu zarzutów, okoliczności popełnienia zarzucanych mu czynów oraz grożąca mu surowa kara pozbawienia wolności uzasadniają przekonanie, iż podejrzany na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne, w szczególności może ukrywać się przed wymiarem sprawiedliwości. Nie sposób również wykluczyć, iż w przypadku odstąpienia na obecnym etapie postępowania od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego podejrzany może podjąć próby wywierania wpływu na zeznania pokrzywdzonych. Obawy tej nie uchyla okoliczność, iż przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów. Nie sposób bowiem wykluczyć, iż przebywając na wolności będzie on dążył do umniejszenia swojej roli w popełnieniu zarzucanych mu czynów poprzez wywieranie wpływu na zeznania świadków, dążąc do przedstawienia siebie w korzystniejszym świetle. Nadto w dalszym ciągu nie zachodzą przy tym okoliczności wymienione w art. 259 k.p.k..

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec M. M. (1) izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego. Okoliczność, iż okres śledztwa przedłużono do dnia 13 stycznia 2011 roku powodowała, iż brak było podstaw do przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania do dnia 26 stycznia 2011 roku.

Zważywszy na przeprowadzone przez prokuratora do chwili obecnej, jak również zaplanowane czynności okres na jaki przedłużono tymczasowe aresztowanie winien być w zupełności wystarczający do zakończenia postępowania przygotowawczego, w szczególności zważywszy na to, iż podejrzany przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i w tym zakresie złożył obszernie wyjaśnienia.

Mając zatem na uwadze fakt, iż postępowania karnego nie można było ukończyć w terminie określonym w art. 263 § 1 k.p.k., a także powody wskazane powyżej, orzeczono jak w sentencji postanowienia.